

NAPISALA:
Nikol Bali

ILUSTRIRALA:
Antonia Prilika

SLON KOJEGA NISU SLUŠALE NOGE

IZDAVAČ:

Udruga za pomoć osobama s intelektualnim teškoćama “Lalice”

NAPISALA:

Nikol Bali

ILUSTRIRALA:

Antonia Prilika

LEKTORIRALA:

Nikol Bali

GRAFIČKA PRIPREMA:

Mario Matijašić

TISAK:

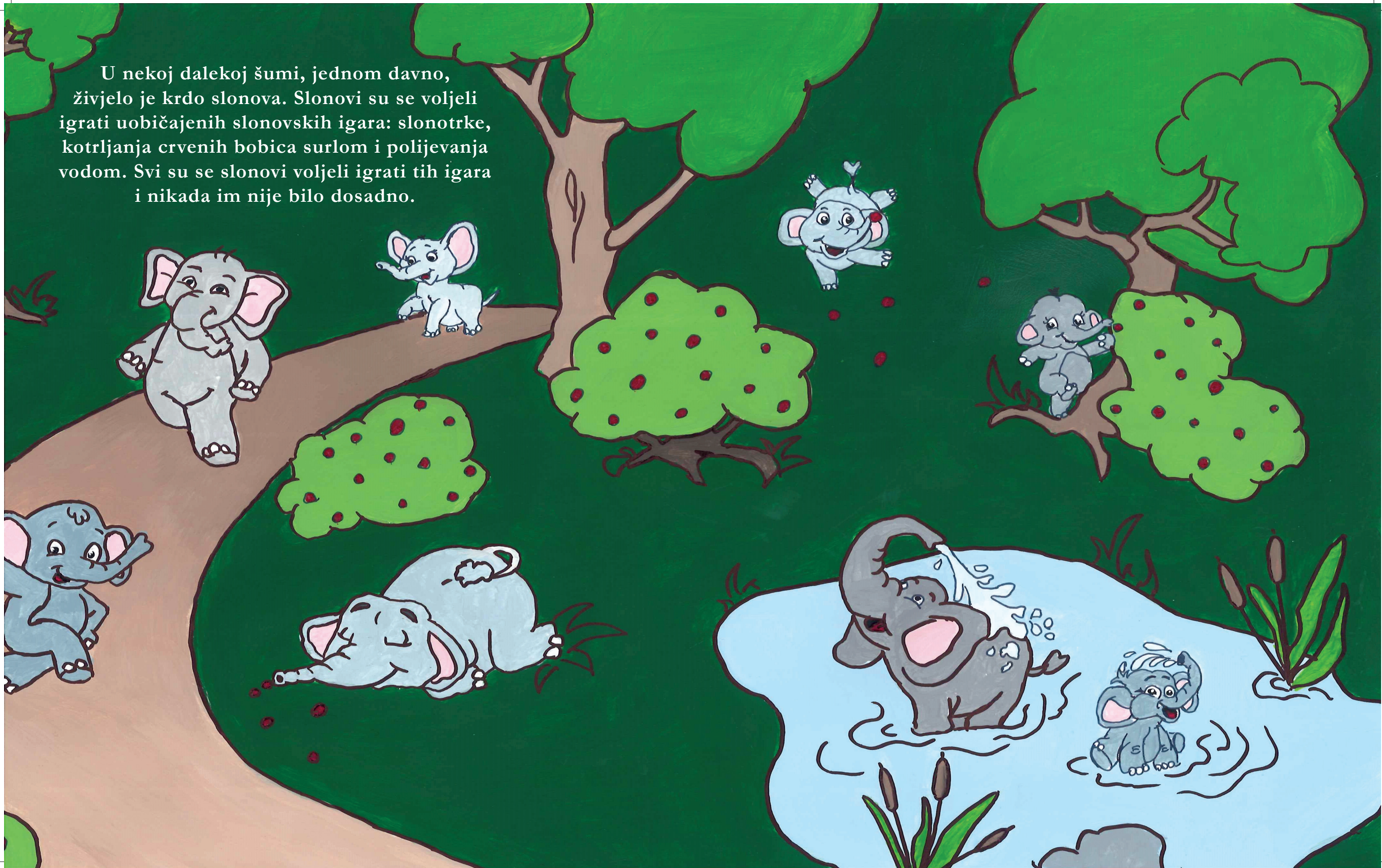
ROBI - reklamni studio

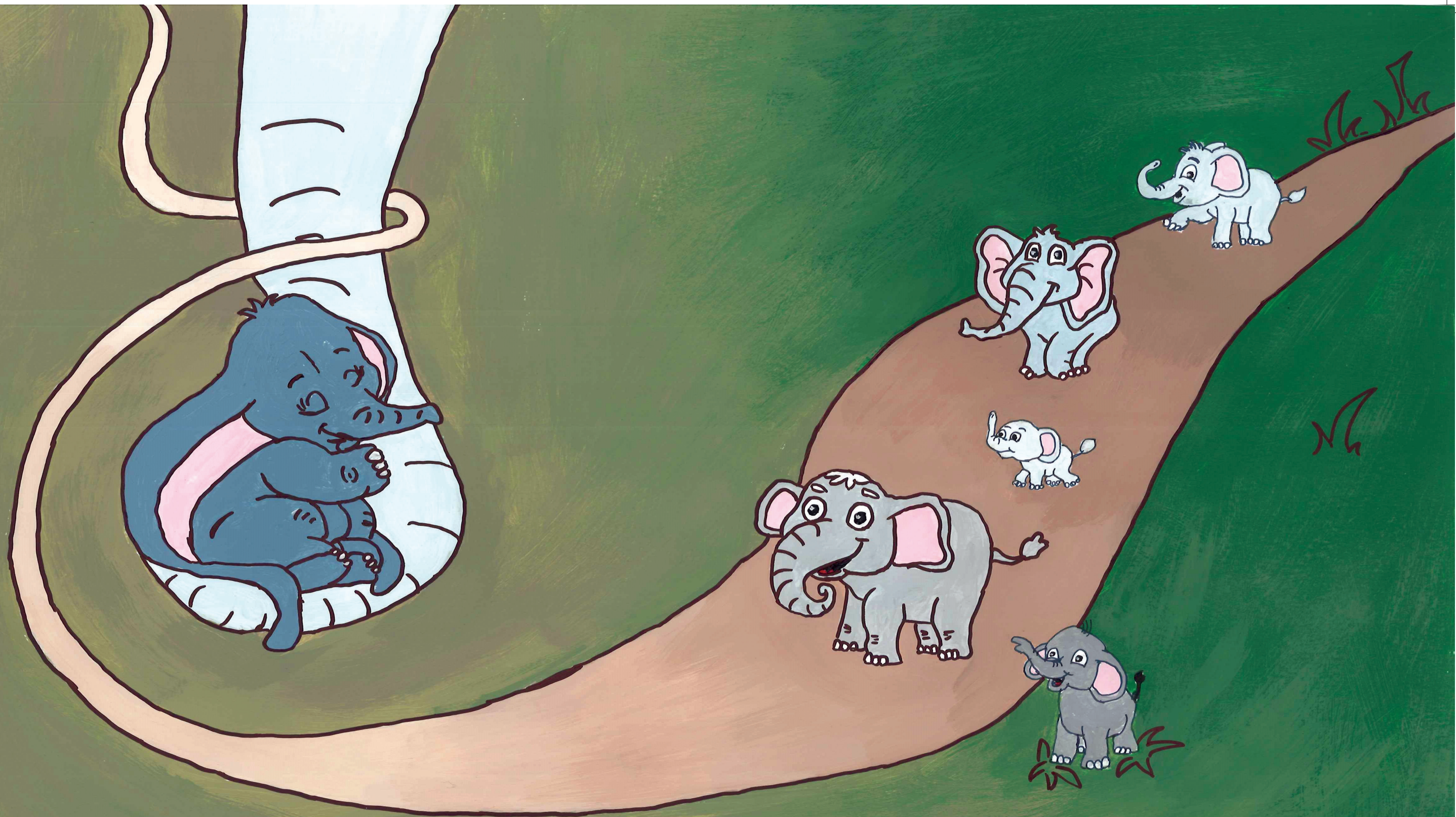
Slikovnica je izdana uz pomoć donacija tvrtke **Belupo d.d.**

Nikol Bali i Antonia Prilika

**SLON KOJEGA NISU
SLUŠALE NOGE**

U nekoj dalekoj šumi, jednom davno,
živjelo je krdo slonova. Slonovi su se voljeli
igrati uobičajenih slonovskih igara: slonotrke,
kotrljanja crvenih bobica surlom i polijevanja
vodom. Svi su se slonovi voljeli igrati tih igara
i nikada im nije bilo dosadno.

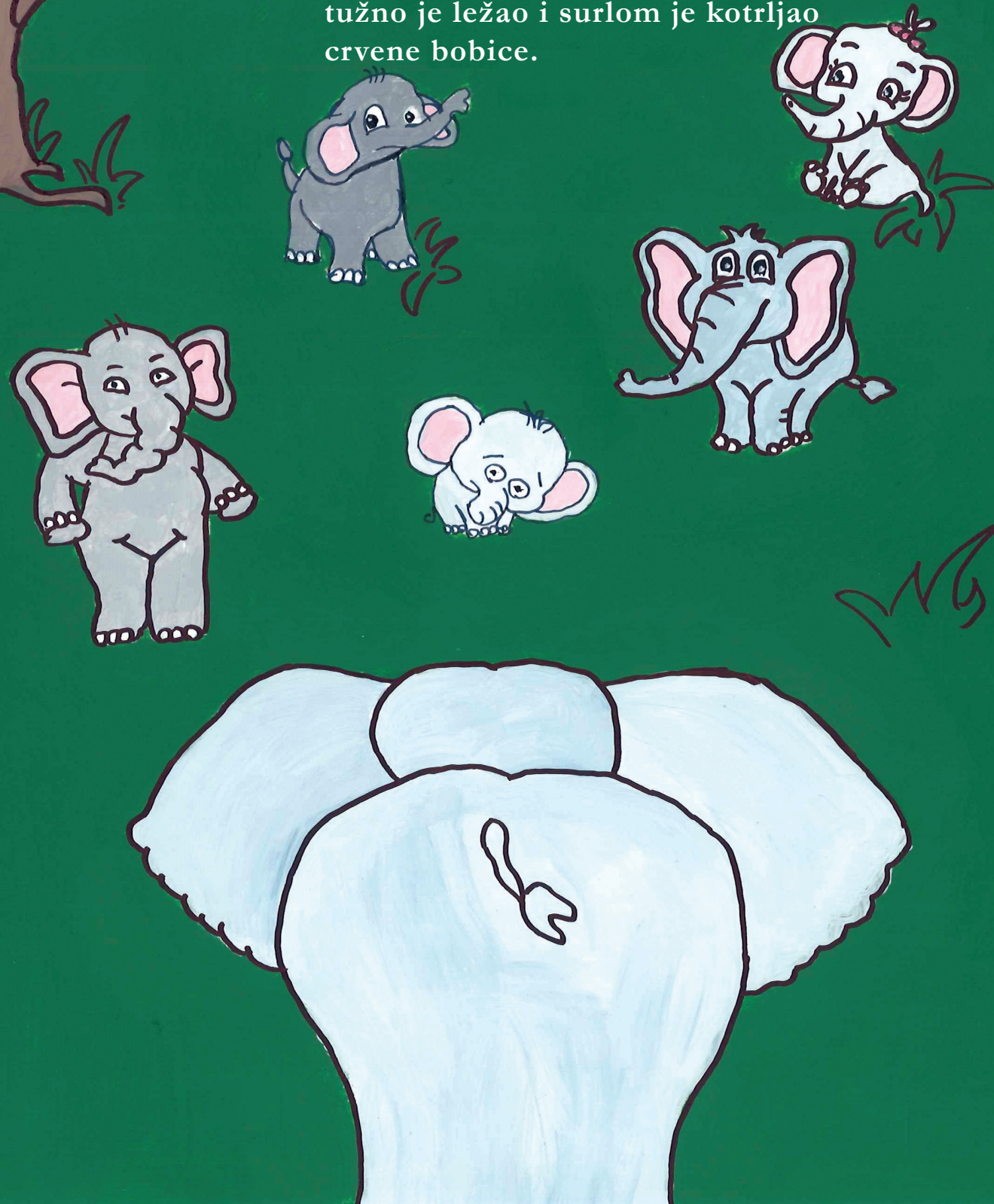

Jednoga je dana Mama Slonica na svijet donijela slonića koji je imao najljepše uši u krdu.

Slonovi su se dolazili diviti Malome Slonu i jedva su čekali da se i Mali Slon može igrati s njima.

Prolazio je dan za danom, tjedan za tjednom, a naposljetku i mjesec za mjesecom, ali Mali Slon nijednom nije sudjelovao u igrama. Naposljetku su svi slonovi otišli do Mame Slonice kako bi vidjeli zašto se Mali Slon ne želi igrati s njima. Mali Slon tužno je ležao i surlom je kotrljao crvene bobice.

Najstariji Slon iz krda upitao ga je: „Mali Slone, zašto se ne želiš igrati s nama?“ Mali Slon je odgovorio: „Želim se igrati s vama, ali ne mogu.“ „Zar Mama Slonica ne zna da si dovoljno velik za uobičajene slonovske igre?“ upitao je Najstariji Slon. „Dovoljno sam velik, ali moje stražnje noge ne slušaju pa se ne mogu igrati uobičajenih slonovskih igara. Ne mogu čak ni hodati“, tužno je odgovorio Mali Slon.

Svi slonovi iz krda tužno su gledali Malog Slona. Najstariji Slon iz krda zamahnuo je surlom u znak pozdrava. Slonovi su ga slijedili. Kada su otišli dovoljno daleko da ih Mali Slon ne može čuti, Najstariji Slon ispričao je svoju zamisao svim slonovima iz krda.

Slonovi su užurbano počeli raditi, a kada su bili gotovi, odnijeli su Malom Slonu poklon.

Mali Slon bio je tužan zato što je mislio da se nitko iz krda nikada neće htjeti igrati sa slonom kojega noge ne slušaju. Kada je vidio slonove kako dolaze i guraju neku veliku spravu, jako se uplašio. Najstariji Slon mu je rekao: „Mali Slone, sada se i ti možeš igrati s nama.

Napravili smo ti vozilo u kojemu možeš sjediti. Tvoje prekrasne uši pomoći će ti da se lakše krećeš.“ Slonovi su pomogli Malome Slonu sjesti u njegovo novo vozilo, a Mali je Slon od radosti odmah počeo mahati ušima, voziti se između slonova i sve ih radosno škakljati surlom.

Od toga dana do danas slonovi su izmislili još mnogo novih igara pa se i Mali Slon svakoga dana igra s njima.

„...I TI SE MOŽEŠ IGRATI S NAMA...“

(Osvrt na slikovnicu „Slon kojega nisu slušale noge“)

Zašto su na kraju ove priče slonovi izmislili niz različitih igara? Zašto se nisu igrali uvijek istu igru, onu koju su naučili na početku? Bila je to dobra igra, svi su se zabavljali – i Mali Slon i njegovi prijatelji. Htjeli su probati nešto drugo, drugačije, možda ljepše ili zabavnije. Drugačije. Jednako lijepo. Možda i ljepše. Zašto ne čitamo uvijek istu knjigu, istu slikovnicu? Zašto se na livadi ne divimo uvijek istom cvijetu, već našu pažnju svaki trenutak privuče neki drugi, drugačiji? Jedan je ljepši od drugoga pa teško možemo odabrati koji je najljepši. Veseli nas ta raznolikost!

Raznolikost je zanimljiva, raznolikost je bogatstvo. Nijedan trenutak nije isti, niti jedno biće nije isto. Ne postoje isti ljudi, ne postoje ista djeca. Razlikuju se po vanjskim obilježjima, ali i po snazi, sposobnostima i potrebama. Razlike su prirodne i poželjne. Svatko je drugačiji i poseban na svoj način.

Prihvatanje različitosti uči se od malih nogu. Štoviše, djecu ne treba tome poučavati – ona se raduju različitosti otvorena i čista srca. Nerijetko odrasli zbog neznanja, strahova i predrasuda ne vide to bogatstvo i tada zaborave ono najvažnije – da su modeli svojoj djeci i da djeca od njih uče. Kada se u svijetu odraslih pojam tolerirati koji znači tek podnositi, zamijeni s prihvaćati, uvažavati, radovati se različitosti, djeca će uz njihovo vođenje razvijati najvrjedniju osobinu - empatiju. Prepoznat će u djetetu s teškoćama u razvoju prijatelja vrlo sličnog sebi: prijatelja koji možda bolje od njega priča priče, ali sporije trči, koji ne može hodati, ali zna mnogo o zvijezdama i svemiru, koji ne zna slova, ali je vješt s loptom... Prijatelja koji je kao i on dijete i beskrajno se voli igrati, družiti i smijati.

Radmila Popović, mag. rehab. educ.

Nikol Bali rođena je 1990. godine u Koprivnici i magistra je edukacije hrvatskoga jezika i filozofije. Kroz život i svijet prolazi širom otvorenih očiju i pažljivo bilježi sve lijepo, dobro i pravedno. Tako je promatrajući svijet zapisala i priču o Malom Slonu.

Antonia Prilika rođena je 1993. godine u Koprivnici i odgojiteljica je djece rane i predškolske dobi. Svijet vidi u prekrasnom nizu slika koje uvijek iznova oduševljavaju malene i velike ljude. Ovoj je slikovnici poklonila izgled, boju i toplinu.

